

Ročník 26

Číslo 7

1. 11. 2021

Každý se bojí špatně zemřít, ale ne každý se bojí špatně žít.

Drazí přátelé,

je čas, kdy navštěvujeme hřbitovy a vzpomínáme na ty, kteří odešli z tohoto světa vstříc Kristu. Je určitě důležité vnímat církve v celé její šířce, a to společenství, které putuje v pozemském životě a jeho spojení se společenstvím ve věčnosti. Tentokrát však nechci uvažovat nad typickými tématy „dušiček“, ale spíš se chci zaměřit na naši pozemskou cestu, která směřuje k cíli, kterým je setkání s Bohem tváří v tvář. Chci se na to podívat přes hledisko synodální cesty, o které se teď tak hodně mluví.

Po přečtení listu otce arcibiskupa jsme možná všichni přemýšleli nad tím, co teď. Jak se mám k tomu já, jako řadový věřící, postavit? Papež František ve svém kázání naznačil podstatu toho, co vlastně synodální cesta je. Vytvořit synodu znamená společně jít po stejné cestě. Vykročit na cestu s Kristem. Ježíš nepřebývá ve sterilním prostředí, ale vstupuje do reality našeho života. První krok je naučit se setkávat s Bohem a společně jako lidé. Člověk, který se modlí, adoruje, slaví Pána, pěstuje svůj duchovní život, je schopen se otevřít tomu, co říká Duch. Toto je ta cesta neustálé svěžesti, která je dynamikou naší osobní zbožnosti, ale také naplňuje společenství. Toto mě vede k upřímnosti k jiným. Bez přetvářky a masky řeknu svůj názor a vizi, jak bychom jako farnost měli fungovat, a také беру na sebe odpovědnost k realizaci nových přístupů. Naslouchám jiným a sdílím jejich názory. Návyk může unavovat. Někdy tak nesmyslně lpíme na tradicích, které jsou už překonané a mrtvé. Přitom nové cesty máme na dosah. Když se naučíme setkávat a budeme mít touhu po

setkání, je důležité naslouchat srdcem. Bůh naslouchá našim potřebám také tehdy, když neseme v srdci odpor, zlost a výčitky. Jako společenství bychom měli začít více vnímat srdcem. Účel synodální cesty není vydat dokument pro církve. Je to probudit ducha a dát nové impulsy. Nemusíme čekat na nějaké rozhodnutí vrchnosti, ale můžeme už tu a teď prožívat krásu víry a těšit se z blízkosti

druhého. Možná máme takový klid a nechce se mi řešit to, co je kolem mě. Tato jistota mě může pohřbit. Vejdu do ulity a zjistím, že jsem sám a bez skutečné a opravdové radosti.

Člověk dotčen Slovem je veden k dialogu, v kterém rozlišuje. To nás vede k prožívání reálné situace nás samotných. My máme svoje specifické problémy. Jsme jiní než sousední farnosti. Proto pro nás platí úplně jiné řešení. Když se upřímně podíváme do svého nitra, najdeme tam odpovědi. Tu nejde o to, jaké akce vymyslet, jak víc zaujmout, co udělat, aby nás bylo víc a podobně. Tu jde hlavně o znovuobjevení radosti z víry. Stačí maličký kousek kvasu a těsto nabyde potenciál života.

Chtěl bych vás poprosit, abyste se zapojili do cesty, na kterou nás papež zve. Jistě bude zapotřebí vytvořit skupinky a mluvit o tématech a věcech. To je ta formální stránka. Jenom to by bylo k ničemu. Spíš to musíme vzít osobně a ve společenstvích několika lidí si promluvit a položit otázku, jak dál. Co chci udělat pro svoji farnost, své společenství, svou rodinu. Tak se naše cesta do věčnosti, kde nás předešli naši zemřelí, stane skutečně radostným putováním vstříc Kristu.

o. Marian

www.faslavicin.cz

Pastýřský list k zahájení synodální cesty

Draží bratři a sestry,

minulou neděli zahájil papež František při slavné bohoslužbě v Římě synodální cestu církve. Dnes na jeho přání zahajují ve všech katedrálách světa tuto cestu biskupové. Oč jde? Církev potřebuje reformu, či uzdravení a oživení. Důvody nemusíme hledat dlouho. Stačí se podívat kolem sebe a vidíme jich dost. Co chybí našim farnostem, aby byly rostoucím společenstvím, které vydává přesvědčivé svědectví o Kristu, který nás vykoupil a učinil novým stvořením? Co chybí našim rodinám, aby byly živou církví v malém? Co musíme dělat, abychom uměli předávat víru dalším generacím, aby nám nechyběli kněží, abychom přispěli k rozvoji křesťanské kultury?

Papež František volá ke spolupráci všechny, protože všichni jsme spoluodpovědní za církev. Nechce, aby synoda pracovala jako nějaká konference a vydala další učený dokument, který skončí v knihovně, ale abychom s obnovou církve začali hned. To způsobí naše správné vykročení na synodální cestu, která nás začne proměňovat. Papež nám klade otázky a čeká odpovědi, které mají být společným dílem.

Proč společným? V současné době jsme nemocní individualismem. Žijeme a myslíme příliš sami, proto nedáváme dostatečnou příležitost Duchu Svatému, aby z nás budoval živé společenství církve. Společná odpověď nevznikne prosazením názoru, který překřičí druhé, ani demokratickým hlasováním, kde se prosadí většina. Jde především o společné naslouchání Duchu Svatému.

Jakou to chce metodu? Prvním krokem je vlastní ztišení a pokorné naslouchání. Miluji toho, kdo mluví, a proto mu neskáču do řeči, ale nechám ho domluvit. Když mluví, nepřipravuji si svou odpověď, ale i když má jiný názor, hledám v jeho názoru semena pravdy. Nechci ho ubýt argumenty, ale spolu s ním chci dojít k dozrání v pravdě. Kdo mluví, miluje ty, kteří poslouchají, proto jsou jeho slova upřímná a laskavá. Tato vzájemná láska je podmínkou každého plodného dialogu proto, že je znamením otevřenosti Duchu Svatému, který je láska. Pokud ho necháme milovat v našich srdcích, můžeme doufat, že nás povede a dá nám dar moudrosti. Chceme-li správně poznávat Boží vůli, musíme být pokorní, protože jen pokora očisťuje naše názory a pocity. Podmínky správného poznávání nám ukazuje Písmo svaté.

Abychom mohli bezpečně poznávat Boží vůli v jednotlivých situacích, je třeba: Odmítat ducha světa. Mít odvahu být jiní. Nejde o uzavření se světu, ani rozhodnutí dělat všechno naopak než svět, ale být od světa svobodný, nezávislý. „*Nepřizpůsobujte se tomuto světu, ale změňte se, obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohulibé a dokonalé*“, (Řím 12,2) píše sv. Pavel Římanům.

Musíme naslouchat hlasu Ducha Svatého ve svém nitru, ne touhám těla, čímž se nemyslí jen sex či chuť k jídlu a pití, ale především pohodlnost a lenost a další neřesti, k nimž vede život podle těla. Galaťanům Pavel radí: „*Žijte duchovně a nepropadnete žádostem těla*.“ (Gal 5,16) Do naslouchání Bohu vstupuje celý

člověk, nejen rozum, celý člověk se svou dlouhodobou zkušeností života podle těla či ducha. Připomeňme, že Pavel vyjmenovává plody, jaké nese život podle těla nebo podle Ducha. Prvním plodem života podle Ducha je láska, postoj lásky, která hledá skutečné dobro druhého.

Pavel píše Filipánům: „*A za to se modlím: Ať stále víc a více roste vaše láska a s ní i poznání a všestranný úsudek, abyste dovedli volit to lepší*.“ (Flp 1,9–10a) Předpokladem správného poznání je tedy láska, protože bez lásky vidíme zkresleně.

A Kolosanům píše, že o poznání Boží vůle je třeba se modlit, protože poznání Boží vůle je dar: „*...nepřestáváme se za vás modlit a prosit Boha, abyste dobře poznali jeho vůli*...“ (Kol 1,9) Důležitá je pro nás i zkušenost starozákonního proroka Daniela. Ten, když se modlí o dar poznání, dostane ho až po třech týdnech postu. Zjeví se mu anděl a říká: „*Od prvního dne, kdy ses rozhodl mít pochopení a pokořit před Bohem, byla tvá prosba vyslyšena a já jsem přišel kvůli tvým prosbám*.“ (Dan 10,12) Proč tak pozdě, když ho Bůh vyslyšel hned? Prorok musel v modlitbě a postu dozrát, aby správně porozuměl a dobře přijal poznání od Boha.

Draží přátelé,

obnova církve začne v naší rodině, když začneme spolu mluvit tímto způsobem. Stejně tak to bude v našich farních radách, nebo mezi spolupracovníky. Pro mnohé to bude velká změna. Proto se nevzdáváme, když se nám to nepodaří hned, ale začneme pokorně znovu. Velké umění si žádá velké cvičení. Obnova církve začne ve farnosti, když začneme takto řešit farní problémy.

Konečné rozlišení – rozhodnutí udělá v modlitbě představený – farář ve farnosti, v diecézi biskup, v církvi papež. Každý přitom respektuje své kompetence a působení Ducha Svatého v dějinách. Představený se nepovyšuje nad společenství, protože je jeho součástí. Zároveň nesmí mít strach udělat rozhodnutí, které je v souladu s církví a uskutečňováním Božího slova v dané situaci.

Bratři a sestry,

začneme v rodinách, kde máme velkou příležitost k synodální cestě, protože máme vedle sebe člověka, kterého potřebuje každý, aby se díval skrze více očí, měl více úhlů pohledu, které potřebuje k lepšímu rozpoznávání Božího vedení. Máme někoho, s nímž můžeme zakoušet přítomnost Krista mezi námi, když se snažíme nezištně milovat. Zapojme se ve svých farnostech a spolu s kněžími hledejme v modlitbě uvedeným způsobem odpovědi na papežovy otázky. Každý, kdo se chce zapojit, se může přidat k farní radě, která je základní skupinou. Kde počet vzroste, rozdělíme se tak, aby ve skupině bylo nejvíce deset lidí. Uděláme novou zkušenost živého společenství v modlitbě a vzájemné lásce. Budeme mít podíl na oživení farnosti, v níž se uskutečňuje církev.

Váš arcibiskup Jan

Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechně-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.

Přichází podzim a s ním Slavnost Všech svatých a Vzpomínka na všechny naše zemřelé. Zdobíme hroby, rozsvěcujeme svíčky, vzpomínáme a více se za naše zemřelé modlíme. Je to čas, kdy se možná více zamýšlíme i nad svým životem. Chtěla bych vás pozvat k takovému menšímu zamyšlení nad našimi životy a nad tím, jak prožíváme svůj duchovní život.

Bůh nám dal velkou svobodu, kterou nikdy nepřekročí, proto se můžeme rozhodnout pro život s ním, nebo život bez něj. Člověk často podléhá pokušení, že si chce o všem rozhodovat sám. Je to

už ten prvotní hřích v ráji, kdy člověk chtěl být jako Bůh, rozhodovat, co je dobré a co zlé. Člověk často nedokáže pochopit, že Bůh ho miluje a chce pro něho to nejlepší. Kolikrát chápeme křesťanství jen jako omezení osobní svobody a nevidíme, že Bůh má s každým z nás ten nejlepší plán. Mnohdy je člověk zraněný tím, že ve svém životě nezakusil lásku otce nebo matky, a tato zranění mu brání uvěřit, že nás Bůh miluje. Často si myslíme, že Boží lásku si musíme zasloužit svými výkony. Kolikrát jsme slyšeli, když budeš hodný, tak tě budeme mít rádi, ale Bůh nás miluje bez podmínek. Zamysleme se nad velikou Boží láskou v podobenství „O marnotratném synu.“ (Lk 15,11–32)

„*Jeden člověk měl dva syny. Ten mladší řekl otci: „Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá.“ On jim rozdělil své jmění. Po nemožna dnech mladší syn všechno zpeněžil a odešel do daleké*

Zastav se. Zapal svíčku a uvolni se. Oddej se samotě, hlubokému vnitřnímu tichu a buď sám sebou. Řada problémů a nesnází v životě pramení jen z toho, že neumíme být sami, v klidu rozjímat, přemýšlet, hloubat, meditovat... „*Samota je nejvyšší dobro, nejvyšší dar*.“
Johann Wolfgang von Goethe

země a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházel. A když všechno utratil, nastal v té zemi veliký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho občana té země; ten ho poslal na pole pást vepře. A byl by si chtěl naplnit žaludek slupkami, které žrali vepři, ale ani ty nedostával. Tu šel do sebe a řekl: „Jak mnoho nádkázal u mého otce má chleba nazbyt, a já tu hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků. I vstal a šel k svému otci. Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut litoostí běžel k němu, objal ho a políbil. Syn mu řekl: „Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem.“ Ale otec nálezem svým služebníkům: „Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho; dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy. Přiveďte vykrmené tele, zabijte je, hodujme a budme veselí, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen. A začali se veselit.

Starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to má znamenat. On mu odpověděl: Vrátil se tvůj bratr, a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že ho má zase doma živého a zdravého.“ I rozhněval se a nechtěl jít dovnitř. Otec vyšel a domlouval mu. Ale on mu odpověděl: Tolik let už ti sloužím a nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz; a mně si nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Ale když přišel tenhle tvůj syn, který s děvkami prohrál tvé jmění, dal jsi pro něho zabít vykrmené tele.“ On mu řekl: „Synu, ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé. Ale máme proč se veselit a radovat, poněvadž tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, ztratil se a je nalezen.“

Toto podobenství bychom mohli spíše nazvat „marnotratným otcem“, Bůh je marnotratný ve své lásce k nám. Syn se rozhodl vrátit se k otci, požádat o odpuštění a přijmout úděl nádeníka. Čteme: „Když byl ještě daleko, otec ho spatřil a hnut litoostí běžel k němu, objal ho a políbil.“ Co to znamená? Znamená to, že otec ho vyhlížel a očekával trpělivě jeho návrat. Objímá ho, takového jaký přišel, nečeká, až se očistí. Tak Bůh vyhlíží každého, kdo se od něho vzdálil, a když se rozhodneme, že se k němu navrátíme, přijímá nás takové, jací jsme. Syn mu říká: „Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem hoden nazývat se tvým synem.“ Ale otec poroučí služebníkům: „Přineste nejlepší oděv, oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy. Zabijte vykrmené tele a hodujme, radujme se.“ Otec mu navrácí důstojnost syna, raduje se z jeho návratu. Tak se Bůh raduje z návratu každého z nás a navrácí mu důstojnost Božího dítěte, protože jeho Syn za nás zaplatil svou smrtí na kříži.

Také my jsme mnohdy podobní tomu mladšímu synovi. Všechny naše schopnosti si přivlastňujeme a vůbec je nebereme jako dar od Boha. Nejsme vděční a chceme si o všem rozhodovat sami. Ano, Bůh dal člověku takovou svobodu, kterou nikdy neporuší. On stojí u dveří a klepe, klepe na dveře našeho srdce a vždycky vstoupí jen tam, kde mu to dovolíme. Když mu dovolíme vstoupit do předsíně, vstoupí do předsíně, když mu otevřeme celý svůj dům - náš život - vstoupí do našeho života. Odevzdat Ježíšovi celý svůj život je pro nás někdy těžké a náročné, představujeme si, že tím přijdeme o svou svobodu a že nás čeká jen utrpení. Ježíš nám sice nikdy neslibil, že náš život bude bez problémů, ale slíbil nám, že ve všem bude s námi. Mám zkušenost, že to, co ve svém životě svěřím do rukou Božích, Pán podivuhodně vede, a když si myslím, že se to zvládnou, tak se to mnohdy zamotá, že s pokorou musím přijít před Pána a prosit o jeho pomoc. Bůh chce být s námi i v těch malých a obyčejných věcech, ale i v těch náročných a těžkých. Vždycky čeká na naše pozvání, otevření těch dveří.

Častokrát se můžeme podobat tomu staršímu synu, vůbec se neradujeme nad návratem těch zbloudilých. Neradujeme se z jejich obrácení a nesnažíme se o návrat těch ztracených ovcí. Ale Boží slovo říká: „Že v nebi bude větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti

spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.“ (Lk 15,7) Proto se radujeme nad návratem těch ztracených a pomáháme jim knávratu.

Jak spolupracujeme s dary a milostmi, které od Boha skrze církev dostáváme? Na prvním místě jsou to svátosti, které dostáváme, a jak málo je využíváme a spolupracujeme s nimi. Iniciačními svátostmi jsou: křest, eucharistie a biřmování. Křtem se stáváme Božími dětmi a členy církve. Je to naše církev a jsme její součástí. Biřmování je svátost, kterou bychom se měli stát dospělými ve víře. Dary Ducha Svatého, které dostáváme, nemáme mít schované jako poklad v peněžence, ale máme s nimi spolupracovat. Prosit Ducha Svatého aby vedl náš život, vždyť v Bibli stojí: „Dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj“ (Ř 8,6). Eucharistie by nás měla obnovovat a posilovat, zúčastňovat se jí co nejčastěji. Nestačí jen se účastnit, ale také co nejčastěji přijímat Tělo Páně, které je lékem k věčnému životu, ale také posilou a lékem v tomto našem pozemském životě. Prožijeme naplno mši svatou, je důležité zapojovat se, díky, že rozumíme všem modlitbám, protože jsou v jazyku, kterému rozumíme, a můžeme se zapojit svou odpovědí, také zpíváme Pánu, jsme stvořeni, abychom zpívali. Je jedno, zda máme hudební sluch. Žijeme na této zemi, abychom byli šťastni. Bůh v Bibli hovoří: Zpívejte, jásejte, radujte se z toho, že jste můj lid. Udeřte na buben, hrajte na citaru, na jakýkoliv nástroj, nech je vám do zpěvu. Blažený lid, který umí jásat! Sv. Augustin říká: „Kdo zpívá, dvakrát se modlí.“ Apoštolové byli ve vězení a zpěvem oslavovali Boha a Bůh způsobil zemětřesení a pouta jim spadla a vězení se otevřelo. Nepřítel naší spásy se bojí, když zpíváme Bohu na slávu. Nepřítel se třese. „Radost v Pánovi je naší silou.“ Proto zpívejme, napříč těžkostem a zkouškám můžeme zpívat, protože „Pán neopouští svůj lid. On nás vede, On s námi kráčí. Pán dá sílu svému lidu.“

Svátost smíření a svátost pomazání nemocných jsou očišťující a uzdravující svátosti. Neváhejme je využívat, ve zpovědnici na nás čeká sám Ježíš, který nám říká: „Odevzdej mi své hříchy. Já jsem za tebe zaplatil svou smrtí na kříži.“ Neváhejme využívat také svátost pomazání nemocných, zvláště když nás čeká náročná operace, nebo jsme vážně nemocní, není to, jak se to dříve říkalo „poslední pomazání“, ale je to uzdravující svátost. Apoštol Jakub ve svém listu píše: „Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potřájí ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchu, bude mu odpuštěno.“ Je to také důležitá svátost pro umírající, aby mohli odejít smíření s Bohem. Mám zkušenost, že když jsme se modlili za ty, kdo byli v těžkém stavu před smrtí, aby neodešli neusmíření s Bohem, i když to byl u nich problém, s Boží pomocí se vždycky přijetí této svátosti uskutečnilo.

Svátost manželství a kněžské svěcení jsou svátosti stavu. Nestačí, že přijmeme svátost manželství, aby toto manželství bylo pevné a nerozlučné. Denně se musíme rozhodovat, denně o toto manželství pečovat a učit se vzájemně přijímat i se svými nedostatky a chybami. Umět si vzájemně odpouštět a hlavně se společně modlit. Modlitba je dýchání duše, pokud se nebudeme modlit, tak se naše duše bude dusit. Modlitba není jen odříkávání naučených modliteb, ale je to rozhovor s Bohem, kde mu děkujeme, oslavujeme ho, ale také s ním o všem rozmlouváme a umíme čekat na jeho odpověď. Modlitba není náš monolog, ale je to dialog s Bohem. V našem srdci ať je touha poznávat Boží tvář, a tu nejlépe poznáváme skrze Boží slovo, Ježíš nám zjevuje tvář Otce, zjevuje nám, že Bůh je láska. Písmo svaté ať se stává součástí naší modlitby. Svätý Jeroným říká: „Neznat Písmo znamená neznat Krista.“ Nebojme se vložit svůj život do rukou Božích a nechejme se vést Duchem Svatým. Připomínejme si denně, že jsme milované Boží děti. Přejí požehnaný láskyplný podzim.

Ludmila D.

Slovo chci opravdu činí zázraky. Zvedni hlavu a udělej to, co si již dávno přeješ či po čem toužíš. Nemusíš udělat všechno hned, ale krok za krokem. Buď činorodý a aktivní, protože tvůj život to vyžaduje! Nemluv o tom, co chceš udělat, ale pusť se ihned do práce! Chci to!

„Chtěl bych neznámená nic, chci dělá divy.“

Alexander Vinet

Slavičinský zvon z roku 1636 sloužil jako umíráček

V minulém čísle Pastýře jsem informoval o objevu slavičinského zvonu z roku 1636, který se již řadu let nachází ve sbírkách Muzea Kroměřížska v Kroměříži. Uvedl jsem, že se jedná o nejstarší dochovaný zvon z jižního Valašska, před zvony ve Valašských Kloboukách a v Lidečku pocházejícími z roku 1665. Nyní doplňuji úvodní zprávu o popis zvonu, novinky v mém bádání a nezbytnou fotodokumentaci.

Foto ze sbírek Muzea Kroměřížska: Jiří Novák

Pod horními řadami ornamentů na zvonu je nápis (poškozené části písmen jsem doplnil a uvádím v hranaté závorce):

**BENECTIVS PALASTI DE KESIOW HEREDITARIVS FVNDI
DOMINVS ARCIS SLAWICZIN CV[RA]VIT**

Překlad: „Benedikt Palašti z Kesejova, dědičný pán statků nad Slavičínem pořídil.“

Dolní řada nápisu zní:

**ANNO 1636 DIE 31 MAGI [dělicí symbol srdcovitého tvaru]
ORATE ET VIGILATE NAM NESCIŤIS QVA [H]ORA MORS
VENTVRA SIT**

**Překlad: „31. května 1636. Modlete se a bděte, neboť nevíte,
v kterou hodinu přijde smrt.“**

Obě řady nápisu tedy na sebe navazují a uvedené datum je dnem pořízení (ulítní) zvonu. Autor nápisu se zjevně inspiroval tímto biblickým citátem z Matoušova evangelia: **Bděte tedy, protože nevíte, v kterou hodinu váš Pán přijde** (Mt, kap. 24, verš 42). Není vyloučeno, že dělicí symbol (srdčitý list?) by současně mohl být značkou tvůrce zvonu, nebo by mohl napomoci jeho identifikaci.

Na zvonu jsou čtyři řady ornamentů, úplně nahoře je pás seskládaných žaludů. Dub byl posvátným stromem našich předků, symbolem nevyčerpatelné životní energie, výdrže a hrlosti. V souvislosti s tímto stromem je třeba připomenout, že v lesích poblíž kostela směrem k Lipové se nachází Starý háj a Nový háj, v nichž ještě v 19. století rostla spousta prastarých dubů. Tyto tratě bývaly navíc hlouběji v minulosti zřejmě posvátným místem, čemuž nasvědčují nálezy více mohyl. Je tedy možné, že tento obrazový ornament odkazuje přímo na slavičinskou lokalitu.

Podle spodního nápisu je zřejmé, že zvon sloužil jako umíráček ve slavičinském chrámu Páně. A poslední stopu po právě tomto

umíráčku nacházíme v Pamětní knize farnosti Slavičinské, v zápisu z roku 1922, kdy pisatel zpětně líčil události spojené s první světovou válkou: „*Válka, jak zmíněno, sáhla i na jeho kostel. Odebrány kostelu všechny větší zvony, jen zvoneček Sanktus zůstal – P. Marie (1898) 10 centů, Sv. Vojtěch 7 centů, Sv. Josef 4 centy, Umíráček (1779?) 50 kg. Za odebrané zvony zapláceno celkem 5.024 K. Věřící těžce nesli ztrátu zvonů, konány sbírky, o něž má velkou zásluhu kostelní kon[k]urenční výbor a jeho předseda p. Studenka.*“ Z pamětní knihy se ještě můžeme dozvědět, že nový (litinový) umíráček darovala rodina Fr. Svárovského z Lipové ještě za války, a že 29. října 1922 byly posvěceny nové zvony, které byly nadobro odňaty při další válce v roce 1942. Je proto velkým štěstím, že se umíráček z roku 1636 dosud neznámým řízením osudu bezprostředně po jeho zabavení pro válečné účely dostal do muzea. Patrně nebude pouhou náhodou, že se jeho úřední stopy objevují teprve v roce 1974. Zachránce či zachránce určitě v dobách válečných musel(i) riskovat a při záchraně postupovat obezřetně, bez zanechání důkazů. Jak mi bylo řečeno v Muzeu Kroměřížska, datum 9. 8. 1974, který je uveden v evidenční knize, je pouze dnem soupisu předmětu do evidence muzea ze „*starých sbírkových fondů*“. Buď jak buď, záchrana zvonu nemalé historické hodnoty osobou či osobami spojenými s muzeem je příkladnou ukázkou významu českého muzejnictví.

Pomyslnou šafetu ohledně adekvátního uchopení dlouho nezvěstného zvonu nyní předávám představitelům města v součinnosti s farností, neboť zvon nepochybně tvoří součást kulturního dědictví Slavičina a jeho širšího okolí. Zvonu chybí srdce. Nejenom doslova, o čemž jsem se přesvědčil osobně, ale určitou snahu po pokračování příběhu „našeho“ umíráčku snad pocítí mnohý čtenář spolu se mnou. Usilovat by se mělo například o zpětné – alespoň krátkodobé – zapůjčení umíráčku do prostředí slavičinského kostela sv. Vojtěcha a sv. Cecilie, s nímž byl nepochybně spojen téměř tři staletí. Soudobá technika také jistě umožňuje precizní naskenování zvonu, které by mohlo být jakýmsi základním kamenem k výrobě přesné kopie, která by mohla být využita například v prostoru hřbitova ve Slavičíně. Podpořila by tuto myšlenku některá z místních firem? V neposlední řadě by si rovněž zasloužil ještě důstojnější umístění originál samotný, a to přímo v muzejní expozici tak, aby jeho zdobnost a dlouhověkost mohli obdivovat návštěvníci nejenom ze Slavičina.

Poděkování:

Mgr. Petru Pálkovi (Muzeum Kroměřížska) za podnětné konzultace a rady, Mons. P. Marianu Dejovi (Farnost Slavičín) a Mgr. Vítu Němcovi, Ph. D. (Archiv Arcibiskupství olomouckého) za pomoc s překladem nápisu

Marek Semela

Pro další připravované projekty o historii Slavičina autor uvítá zapůjčení či odprodej dokumentů, fotografií, obrazů, obrázků, deníků, kronik, starých dopisů, či jiných informací, které se týkají Slavičina, Divnic, Hrádku, Lipové a Rokytnice.

Informace a nabídky prosím směrujte na e-mail: MarekSemela@seznam.cz, případně tel. č. 777 932 952.

Modlitba za průběh synody

Modleme se za průběh synody o synodalitě, kterou papež František zahájil začátkem října v Římě:

Zde jsme, před tebou, Duchu Svátý,
shromáždění ve tvém jménu.

Provázej nás ty sám,
vstup do našich srdcí
a vytvoř si v nich domov.

Ukaž nám cestu, kterou se máme vydat,
uč nás, jak na ní vytrvat.

Jsme zde s přetěžkým břemenem svých slabostí a hříchů.

Nedopusť, abychom propadli zmatku,
nedopusť, aby nás nevědomost svedla na scesti,
nedopusť, aby předpojatost ovlivnila naše činy.

Dej, ať v tobě nalezneme naši jednotu,
abychom věčnému životu kráčeli vstříc společně,
abychom nesešli z cesty pravdy
a neodchýlili se od toho, co je správné.

To vše žádáme od tebe,
jenž jsi při díle na každém místě a v každém čase,
a ve společenství s Otcem i Synem na věky věků.
Amen.

Nikdy ničeho nelituj. Už jenom proto, že to nemá smysl. Zkusit něco a pokazit je užitečnější, než nezkusit vůbec nic. Nedopusť, aby tvé negativní představy, co vše by se mohlo stát, způsobily, že se nakonec nepříhodí vůbec nic. I prohra a neúspěch je zkušenost. Zvedni hlavu a pamatuj: *je lepší litovat toho, že se nám něco nepovedlo, než litovat toho, že jsme neudělali vůbec nic.*

Kurz FILIP - 1.- 2.10. 2021 ORLOVNA SLAVIČÍN

Misijní neděle 24.10.2021

Děti přinesly svoje vlastnoručně vyrobené růžence a modlily se misijní růžencem

Tajemství spokojeného života spočívá ve zbavení strachu. Ze strachu spoustu věcí míjíš, strach tě svazuje, omezuje. Strach ti nedovoluje otevřít své srdce, naplno milovat, prožívat radost a krásu života. Strach ničí tvoje sny, prostupuje a zhoubně prorůstá tvým životem.
„Statečnost mívá ke hvězdám, strach ke smrti.“
Lucius Annaeus Seneca

Co řekli před svou smrtí naši současníci

Smrti se nebojím, půjdu do lepšího

Já se smrti nebojím. Až Pán Bůh řekne: „Václave, pojď,“ tak půjdu. Vím, že půjdu do lepšího. Spoléhám, že půjdu smrtí do života, protože se svěřuji do rukou někoho, kdo smrt poznal v celé její hrůze a vítězně ji přemohl. (Václav Dvořák + 2008)

Myslel jsem, že po smrti bude nuda

V mém dětství jsem si myslel, že věčnost bude děsná nuda, a neměl jsem vůbec žádnou touhu po takové věčnosti. Když jsem ale „povyrostl“, pochopil jsem, že věčnost bude znamenat absolutní naplnění všech krásných tužeb v životě, které se tu třeba vůbec nenaplnily. V Bibli stojí: „Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na mysl lidskou nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kdo ho milují...“ (1 Kor 2,9). Takže naše představy jsou vždy jen bledým odstínem všech těch budoucích skutečností... A jak se na svou smrt nejlépe připravit? Držet se životem z víry Krista, který smrt sám ve svém těle přemohl a slíbil nám dát účast na tomto svém vítězství. Žít trvale v přátelství s Bohem je tou nejlepší přípravou na smrt. A za svou smrt je také dobré se modlit. (Miloslav Vlk + 2017)

Otázka, která rozesmála Matku Terezu

„Máte strach ze smrti?“ zeptal jsem se. Má otázka Matku Terezu překvapila. Na okamžik se mi zadívala do očí a pak se nahlas

rozesmála. „Ne, vůbec,“ prohlásila. „Umřít znamená vrátit se domů. Copak máte strach vrátit se domů ke svým drahým? Okamžik smrti nedočkavě očekávám. Tam nahoře najdu Ježíše a budou tam všichni lidé, kteří mi byli drazí. Takže to bude nádherné setkání, nemyslíte?“ (Matka Tereza + 2007)

Přede mnou šel Ježíš, a s tím se znám

Co dělat, až přijde okamžik smrti? Hlavní je uvědomit si, že nebudu sám. Přede mnou šel po té cestě Pán Ježíš, a s tím se přeče znám. Nevím, kde umřu, ale ocitnu se tváří v tvář Kristu a padnu tak do náručí neskonale Lásky, do plnosti Života. (Jaroslav Škarvada + 2010)

Dal jsem hlas Kristu, budu umírat s ním

Můj Spasitel Ježíš Kristus vstal z mrtvých a otevírá tajemství smrti: smrt není konec, existuje pokračování. On nám podává zprávu o tom, že smrt není konec a že je třeba zvolit jeho cestu. Tak jsem dal hlas Ježíši Kristu, protože on svým životem a vzkříšením dokázal, že existuje smysluplná smrt jako přechod k věčnosti. Nebudu umírat sám, ale s Kristem. On mi to slíbil. Pro mě smrt jako definitivní konec neexistuje. Je to přechod. (Josef Mixa + 2019)

Zpracováno z knih: *Čím to, že jste tak klidný; Boha neokecáš; Matka chudých; Svedl jsi mě, Hospodine*

Smrt? To se jen někdo přestěhoval

Když mi zemřela manželka, byl jsem na dně, úplně na dně... Žil jsem s ní přes čtyřicet let. A šťastně... Prasynovec mě pozval, abych k nim přijel na Vánoce. Neměli jsme s manželkou děti, a tak bych trávil Štědrý večer doma o samotě. Rád jsem pozvání přijal a rozjel jsem se k příbuzným. Věděl jsem, že mají hodně dětí, a tak jsem doufal, že se mezi nimi rozptýlím, nebudu mít za přátele o Vánocích jenom vzpomínky a stesk.

„Strýčku,“ přišel za mnou do pokoje syn prasynovce, „nebud smutný...“ Chápal jsem: smutný host není nejlepší host. A pro dítě, které zažívá třetí vánoční Ježíškův příchod, se smutek nehodí... Zkoušel jsem se usmát ze větší síly. Ale nedařilo se mi to. „Bude k jídlu moc dobrot, raduj se.“ Dítě se mě snažilo potěšit, a protože bylo mlsné, napadlo ho hned, jak by mě mělo utěšovat. Kývl jsem. Od manželčiny smrti jakoby mi vynechávala chuť, skoro jsem nejedl, pohubl jsem a do každého sousta jsem se musel nutit. Tímhle mě tedy chlapeček nepotěšil. „Uměla tetička vařit?“ Panečku, ta uměla vařit, představoval jsem si, co by asi přichystala za dobroty, v chuťové paměti se mi vybavovaly její oblíbené vánoční divy. Uvědomoval jsem si, že za celý život jsem nepoznal lepší kuchařku. A taky jsem to dítěti řekl. „No tak se raduj!“ „Proč bych se měl radovat?“ „Máme v nebi o kamarádku víc,“ řekl chlapeček spokojeně. „Až za ní přijdeme, tak tam nebudeme sami. Já tam mám už dědečka.“ Věděl jsem, že jeho dědeček před Vánoci taky zemřel. Ale

žil za hranicemi, děti ho skoro neznaly, a tak jeho smrt pro ně nebyla ničím zvláštním. Byla přestěhováním. Chlapeček bral smrt jako přestěhování. Přestěhování – do nebe. Smrt? No a co? Někdo se přestěhoval do nebe.“ Ona už tetička na nás čeká,“ vzal mě za ruku a foukal mi na ni, jako mu na ručičku foukala maminka, když ho něco bolelo. „To ona už tetička vymýšlí, co z těch dobrot, co dělala na Vánoce, připraví. Nebud' smutný. Vždyť máme o kamaráda v nebi víc. Pojď mi radši zahrát loutkové divadlo.“ A už mě táhl za pofoukanou ruku z mého pokoje k loutkovému divadlu.

Smrt? No a co. Někdo se přestěhoval. Čeká na nás, jenomže na nás čeká na jiné adrese. Jak je dětská představivost plná útěchy. Ne, to není naivita, napadlo mě, když jsem o tom na Štědrý večer po báječné nadílce přemýšlel. Chápal jsem jeho slova ani ne rozumem, chápal jsem je srdcem. Co mi ten soucitný chlapeček říkal, přeče zní velice přirozeně.

Manželka čeká. Jistě by mi chtěla něco dobrého připravit... Má mě ráda. Jenomže na jiné adrese. Ale co to znamená? Tolik lidí se stěhuje. A občas – občas se někdo, koho máme rádi, kdo nás má rád – přestěhuje do nebe. Čeká. ČEKÁ. Máme v nebi o přítele víc. Kolik přátel, uvažoval jsem, kolik přátel už mám v nebi... Jednou se sejdeme. Tolik lidí se mě v poslední době už pokoušelo utěšit. Ale žádnému se to nepovedlo tak, jako malému chlapci. Manželka nezmizela. Čeká. V nebi je o jednoho člověka, který mě má rád, víc...

Eduard Martin Srdečné pozdravy z Betléma

Na dobré cestě

Ať je Bůh, Pán, před tebou, aby ti ukazoval správnou cestu.

Ať je vedle tebe, aby tě objímal svými pažemi a chránil tě.

Ať je Pán za tebou, aby tě zachoval před úklady zla.

Ať je pod tebou, aby tě zachytil, když upadneš a dal ti sílu, když budeš v koncích.

Ať je Pán kolem tebe jako ochranná zeď,

aby tě chránil, když tě ostatní chtějí napadnout.

Ať je Pán v tobě, aby tě utěšoval, když je ti smutno.

Ať je nad tebou, aby tě v každém okamžiku těšil svou blízkostí.

Ať ti žehná dobrotivý Bůh!

Irské požehnání

Modlitba za svou smrt

Bože, nevím den ani hodinu,

kdy mne zavoláš,

dopřej mi ale,

abych dobrým životem,

milující Tebe, sebe a druhé,

byl v té chvíli připraven

vstoupit do Tvé šťastné náruče.

Co můžeme udělat pro naše zemřelé aneb Odpustky pro duše v očistci (tj. odpuštění trestů za hříchy):

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (**sv. zpověď** - tj. být v milosti posvěcující neboli v přátelství s Bohem, **sv. přijímání, modlitba na úmysl papeže**) je podmínkou pomodlit se **při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry**.

Od 25. října do 8. listopadu je možno získat **po splnění tří obvyklých podmínek** (viz výše) denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, **navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé**; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

O svaté Anežce české 13. LISTOPADU MÁ SVÁTEK SV. ANEŽKA ČESKÁ

ANEŽKA SE VYRODILA JAKO Dcera krále Přemysla Otakara I. z mocného královského rodu Přemyslovců.	VE 3 LETECH BYLA PÁNA NA VYCHOVÁNÍ PRO BUPOUČÍ ROLI KRÁLOVNY. PĚKAVĚ SE UČÍ ANEŽKO!	ZASNĚBILI JÍ SE SY-NEM NĚMECKÉHO CÍSAŘE. NŮJ JINDŘICH BUDE JEDNOU NĚMECKÝ CÍSAŘ! A ANEŽKA BUDE CÍSAŘOVNA!	JINDŘICH VŠAK ROZHODL JINAK... VEZMU SI ZA ŽENU RADĚJI MARKĚTU Z RAKOUS!	ODMÍTLI A NEŽKUP? \$\$\$ POŠLETE VOJSKO DO RAKOUS SEBRALI NĚH ŽEMČIHA!
ANEŽKA VYROSTLA V KRÁSNOU DÍVKU.	A VÍE NEŽ ROLÉ CÍSAŘOVNY JÍ LÁKALO ODEJÍT DO ÚSTRANÍ A ZASVĚTIT ŽIVOT BOHU. DALŠÍ ŽENICHY ODHÍTALA. A CO SYN ANEŽKINĚHO KRÁLE ??? NE!	LÍBIL O SE JÍ, JAK ŽILA KLÍRA Z ASISSI. CHTELA ŽÍT JAKO ONA V CHUDOBĚ. DO KONCE SI PSALY DOPISY... Milá Anežko! Chudoba je nepřítel chci, pamatuj na to!	ROK 1233 ANEŽKA UVEDLA DO PRÁHY RÁD KLARISEK. STALA SE JEJICH PŘEDSTAVENOU. VŠICHNI SE VELMI DIVILI, KDYŽ KRÁLOVSKÁ DCERA...	...ODLOŽILA KRÁSNĚ SÁTÝ... A STALA SE CHUDO RÁDOVU SESTROU. ..MECHALA SI OSTRKÁT SVĚ DLOUHÉ VLÁSY... SVĚT KLÁŠTER
ŘEHOVNICE ŽILY V MODLITBÁCH... ..A VĚNOVALY SE DOMÁČÍM PRACÍM.	ČASTO SE POSTILY. VEČERE!	SPALY NA HÁLNĚ PRKNECH. DOBRŮ!	SÁM PÁPEŽ JIM TVRDI PRAVIDLA ZHÍRNIL. DOVOLUJI POUŽÍVAT: • BOTY • PŘÍKRÝVKY • TEPLÝ PLÁŠT NA ZIMU	JAKO PŘÍBĚTEK ZALOŽILA ANEŽKA KLÁŠTER SE ŠPÍTÁLEM, KDE KROMĚ SESTER KLARISEK POBYVALI TAKÉ BRATŘI MINORITÉ V ODDĚLENÝCH PROSTORÁCH.
ANEŽKA ZALOŽILA DOKONCE VLASTNÍ RÁD - KRŽŮVNÍKY S ČERVENOU HVĚZDOU, KTERÍ ZAKLÁDALI DALŠÍ ŠPÍTÁLY. ČERVENÁ	JEJICH ÚKOL BYL: PEČOVAT O NEMOCNÉ A MALOMOCNÉ.... DIKY! HNĚD JE MI LÍP!	...STARAT SE O CHUDĚ. CO TO JE? JÍDLO! TO JE ROHLÍK A JE MOC DOBRÝ! NĚH!	...CHRÁNIT OPUŠTENÉ SIROTKY.	DALŠÍ ŠPÍTÁLY BRZY VZNIKLY NA RŮZNÝCH MÍSTECH. PRAHA, STŘEBRO, MOST, CHEB, SLEZSKO. VEJBLÍŽ TO NĚH DO PRÁHY! SVND NĚH VEZMOU! DO SEZSKA BYO MEZŮ!
PROTOŽE ANEŽKA TOLIK POMÁHALA CHUDÝM, BYLA BRZY POVAŽOVÁNA ZA SVATOU.	ANEŽKA JE NĚH SVĚTICE! VIDĚLA JSEM ANEŽKU, KDYŽ SE MODLILA. JEJÍ TĚLO SE ZTRÁCELO VE VELIKÉ ŽÁŘI! ZÁŽRÁČNĚ MĚ VZDRÁVILA!	ROK 1282 ANEŽKA ZEMŘELA PO LETECH STRÁVNÝCH V POKORNĚ SLUŽBĚ NEMOCNÝM, V CHUDOBĚ A SKROMNOSTI.	ANEŽKA, DCERA KRÁLŮ, SE VZDALA SVĚHO KRÁLOVSKÉHO POSTAVENÍ VE SVĚTĚ, ABY SI ZAJISTILA MÍSTO V KRÁLOVSTVÍ JINÉM...	JEJÍ SVATĚŘEČENÍ SJEDNOTILO NÁROD, A TAK SE ČESÍ SPOLEČNĚ A BEZ NĚH SÍLI VYKOPALI SVLADOU KOHUNISTŮ! HAPPY THE END LISTOPAD 1189

www.deti.vira.cz

Jdi tam, kam chceš jít, nikoli tam, kam se údajně má jít či kam jdou ostatní lidé. Pokud se ti nelíbí cesta, po které jdeš, můžeš ji kdykoli změnit. Na počátku stačí udělat jediný krok, a to krok vpřed. Možná ne každý bude souhlasit a chápat tvoji novou cestu. To je v pořádku. Není to jejich cesta, ale tvoje!

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Jedna anglická dáma chtěla před válkou strávit čas v letním bytě v Německu, a tak napsala jednomu venkovskému učiteli. V dopise se tázala na vše, i na pohodlí. Také chtěla vědět, mají-li v tom domě, kde chtěla bydlet, WC. Učitel dobře neovládal angličtinu a neznal význam té zkratky. Zeptal se starosty, ale ten taky nevěděl. Po dlouhém přemýšlení ho napadlo, že to patrně znamená Wesley Church (kostel). Proto odepsal: „WC se u nás nachází 7 mil od našeho domu, uprostřed jedlového háje v překrásné krajině. Jest otevřen 2x týdně, v úterý a ve čtvrtek. Chápu, že je to pro vás nepříjemné, je-li to vašim zvykem chodit pravidelně, ale zajisté se přesvědčíte, že je to krásný výlet. Hodně lidí si s sebou bere oběd a zůstává tam přesčas. V létě je obvykle návštěvnost veliká, a proto bych vám radil, abyste chodila brzy. Je tam 60 míst k sezení, ale pokud přijдете pozdě, je tam dost míst i k stání. Radil bych vám, abyste chodila ve čtvrtek, poněvadž je v ten den varhanní doprovod. Po celém okolí jsou slyšet i ty nejjemnější zvuky. Opatřím vám s radostí to nejlepší místo a bude mi potěšením sedět vedle vás.“

Turista přijde ke Genezaretskému jezeru, kde stojí malá bárka, která převáží turisty na druhou stranu. Zeptá se lodníka: „Promiňte, co stojí jízdné na druhou stranu?“ Majitel bárky se na něho podívá a řekne: „Dvacet liber.“ „Není to trochu moc?“ „Vážený pane, to je jezero Genezaretské. Po tom jezeru chodil Kristus pěšky!“ Turista se usměje a řekne: „Není divu, při těch cenách!“

Jeden pastor v dětství vyrůstal v Chicagu, velkém americkém městě. Nevěděl ani pořádně, jak vypadají hospodářská zvířata jako slepice či kráva. Zamiloval se ale do věřící dívky z venkova a spoustu času trávil u jejích rodičů na farmě. Když dostudoval, byl přidělen na malý vesnický sbor. První shromáždění, natěšení farníci, manželka v první řadě. Pastor toužil hned v úvodu zaujmout venkovské posluchače, proto začal: „Vyrůstal jsem v Chicagu, a dokud jsem nepoznal svoji ženu, nevěděl jsem ani, jak vypadá kráva...“

Příklekne muž do zpovědnice a říká: „Ta moje tchýně by stála za hřích...“ Kněz: „Takže myšlenky proti šestému přikázání?“ „I kdepak, proti pátému!“

Had přemlouvá Evu: „Evo, vezmi si jablko, poznáš rozdíl mezi dobrým a zlým.“ Eva: „Nevezmu.“ Had: „Vezmi si jablko, budeš jako Bůh.“ Eva: „Nevezmu.“ Had si odevzdaně povzdychne: „...a nejsou v něm žádné kalorie...“

Podnikatel klečí v kostele a prosí: „Pane Bože, dej, ať jsem trpělivý..... ale HNED!!!“

internetový zdroj

22. listopadu: Svaté Cecílie, panny a mučednice

Čtení z denní modlitby církve

Oslavujte Pána při citeře, rozezvučte harfu mnoha strun. Zaspívejte Pánu novou píseň (Žalm 32, 2-3). Odložte to, co je staré, vždyť znáte novou píseň. Nový zákon a nová píseň patří k člověku novému. Nová píseň se nehodí k člověku starému. Naučí se jí jenom lidé noví, milostí obnovení a zbavení všeho starého, patřící již k novému zákonu, jímž je nebeské království. Po něm vzdychá všechna naše láska a zpívá novou píseň. Ať zpívá novou píseň ne jazykem, ale životem.

Zpívejte novou píseň, pěkně mu zpívejte (tamtéž 3). Každý se ptá, jak by měl Bohu zpívat. Zpívejte mu, ale ne falešně. Nechce, abychom uráželi jeho uši. Zpívejte pěkně, bratři. Když ti řeknou před někým, kdo se vyzná v hudbě: „Zaspívej, aby se mu to líbilo“, nemáš-li hudební vzdělání, bojíš se zpívat, aby nebyl znalec hudby s tebou nespokojen; neboť to, co neodborník na tobě nepozná, znalec ti vytkne. Kdo by však mohl přijít s tím, že pěkně zaspívá Bohu, když on tak dovede posoudit zpěváka, všechno zkoumá a tak dobře slyší? Kdy můžeš podat tak krásný pěvecký výkon, aby tak dokonalý posluchač byl se vším spokojen?

Ale on sám ti ukazuje jakoby způsob, jak máš zpívat: nehledej slova, jako bys mohl vyjádřit, co Boha potěší. Dej se do jásotu. Neboť pěkně zpívat Bohu, to se děje právě jásáním. Co to znamená jásat? Vědět, že nelze vyjádřit slovy, co se zpívá v srdci. Vždyť ti, co prozpěvují při žních, na vinici nebo při jiné práci, kterou dělají s velkou horlivostí, začnou projevovat svou radost slovy písní, ale pak jakoby překypovali tak velikou radostí, že ji nejsou schopni vyjádřit slovy, a tak přestanou artikulovat a začnou vydávat jásavé zvuky.

Jásavé zvuky jsou znamením, že ze srdce vychází něco, co nelze říci slovy. A před kým spíše bychom měli jásat, než před nevýslovným Bohem? Neboť on je nevýslovný a ty ho nemůžeš slovy vyjádřit. A jestli nemůžeš vyjádřit, a přece nesmíš mlčet, co jiného zbývá než jásat? Ať se tedy srdce raduje beze slov a nesmírná šíře té radosti se neomezuje slabikami. **Pěkně mu zpívejte, sjásotem.**

Svatý Augustin – Kázání o žalmech

Není třeba šetřit poděkováním, laskavým slovem, úsměvem, pohlazením nebo objetím. Buď vřelý, vstřícný, soucitný a tolerantní. Možná, že někomu pomůžeš překonat bolest, samotu, smutek a rozzáříš mu den.
„Člověk je zrozen ke vzájemné pomoci.“
Lucius Annaeus Seneca

Poděkování dobrodincům kněžského semináře v Olomouci

Milí farníci ze Slavičína, milí dobrodinci a přátelé Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci,

posílám Vám srdečný pozdrav jménem bohoslovců a představených Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci.

Tímto listem Vám chci vyjádřit svoji vděčnost a vyslovit upřímně Pán Bůh odplat' za všechny Vaše modlitby a oběti, mezi něž patří i dobrovolné dary z Vašich polí a zahrad a další hmotné i velký finanční dar ve výši 26.900,- Kč, jimiž podporujete bohoslovce na jejich cestě přípravy ke kněžství.

Protože zřizovatelem kněžského semináře je církev nikoliv stát, kněžský seminář je odkázán jen na hmotné a finanční dary věřících a případných sponzorů. Jsme si toho všichni vědomi, a proto **pamatujeme v modlitbách a při bohoslužbách na dobrodince kněžského semináře, kteří nám pomáhají hmotně i duchovně. Každé pondělí je v seminární kapli sv. Jana Sarkandera v 6.50 hodin ráno obětována mše svatá za Vás – dobrodince.**

Prosím Vás také o každodenní modlitbu za nová kněžská povolání, aby se i z Vaší farnosti muži rozhodli následovat Ježíše ve službě Jemu a Jeho církvi. V letošním školním roce se připravuje ke kněžství ve všech pěti ročnících za Arcidiecézi olomouckou 11 bohoslovců v Olomouci.

S vděčností a přáním dobra a pokoje vám žehná

P. Pavel Stuška, rektor kněžského semináře

Nikdo neví, kdy skončí příběh jeho života . Dokud však trvá, važ si každé chvíle, každé vteřiny a všech krásných okamžiků. Užívej si každý den. Raduj se z každé maličkosti a netrap se kvůli hloupostem. Nezaplňuj svoji mysl křivdami a bolestmi, nezbylo by v ní místo pro krásné okamžiky.

Křty:

Záři:

Matěj Kováč
Nikol Satinová
Jakub Sába
Marie Macová
Šimon Staník

Martin Holek
Natalie Marie Šimoníková
Viktorie Terezie Stružková
Matylda Machů
Antonín Fiala

Pohřby:

15.9. Kristina Burešová, 1940, Slavičín
17.9. Jan Greschner, 1935, Lipová
22.9. Josef Tomeček, 1931, Petruvka
25.9. Josef Hrbáček, 1963, Slavičín
15.10. Eliška Procházková, 1936, Slavičín
16.10. Blažena Haspalová, 1936, Slavičín

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

30.10. - 5.11. Kučerňáková, Hlavicová, Cvešperová, Florešová,
Goňová, Kovaříková, Pfeiferová
6.11. - 12.11. Kozáčková, Hudková, Dulíková, Ševčíková, Žáková,
Štulířová, Bartošová
13.11. - 19.11. Bohuslavice
20.11. - 26.11. Hrádek 3
27.11. - 3.12. Rokytnice 2 (p. Saňáková)
4.12. - 10.12. Chovančíková, Machů, Humpolová st., Humpolová ml.,
Studenková, Adámková
11.12. - 17.12. Rudimov
18.12. - 24.12. Petruvka
25.12. - 31.12. Zupková, Fojtíková, Raková, Durdáková, Štěpančíková,
Šimoníková, Koudelová
1.1. - 7.1. Rokytnice 3 (p. Tarabusová)

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplat'.

Texty v rámečcích ve spodní části stránek jsou z knihy Jarmily
Mandžukové Každý den je nový začátek

Zázračná miska

Jeden král se rozhodl, že splní přání potulnému žebrákovi, a dal mu své královské slovo. Žebrák si přál, aby jeho misku, kterou používal k žebrání, naplnil vrchovatě penězi. "To je ta nejlehčí věc na světě," pomyslel si král. Ale ukázalo se, že to není tak jednoduché. Král do misky sypal a sypal peníze, ale ona stále nebyla plná. Ba dokonce čím více do ní přidával, tím byla prázdnější. Byl z toho velice bezradný. Tu mu žebrák řekl: "Výsosti, jestli nejste schopni misku naplnit, tak to klidně řekněte, a já si ji zase odnesu. Budu si však myslet, že jste nesplnil své slovo."

Král poznal, že miska není jen tak obyčejná, a zeptal se žebráka: "Prozrad' mi, co je to za zázračnou misku?" "Máte pravdu, králi, miska je kouzelná," odpověděl žebrák. "Je to totiž miska každého lidského srdce. Srdce člověka není totiž nikdy úplně spokojené. Ať ho plníte čím chcete – bohatstvím, pozorností, láskou, věděním, vším, co existuje – nikdy nebude zcela naplněno, protože naplnit ho může jedině Bůh."

Internetový zdroj

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám: Křest dětí** buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem. (Křty jsou zpravidla 3. neděle v měsíci při mši svaté v 11 hodin) Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok. (Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.) Zamýšlený **cirkevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem. **Svátost nemocných** udělujeme po individuální domluvě. Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- **15.00 – 16.00**
Pátek **8.30 – 9.30** **15.00 – 16.00**

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad): **739 245 911**
Mons. P. Marian Dej (soukromé): **731 919 369**
E-mail: faslavicin@ado.cz
Web: www.faslavicin.cz
Farní knihovna (na faře):

POZOR ZMĚNA!

Bude otevřena každý lichý týden v úterý od 13 do 16 hod.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECILIE VE SLAVIČÍNĚ

NE **7.15** hodin
9.15 hodin
11.00 hodin
PO, ST, PÁ **18.00** hodin
ÚT, ČT, SO **7.00** hodin

viz: www.faslavicin.cz

- 1.11. Slavnost Všech svatých (Mt 5, 1-12a)
- 2.11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé (Mt 25, 31-46)
- 4.11. sv. Karel Boromejský (Lk 15, 1-10)
- 5.11. sv. Zachariáš a Alžběta (Lk 16, 1-8)
- 7.11. 32. neděle v mezidobí (Mk 12, 38-44)
- 9.11. Svátek Povýšení Lateránské baziliky (Jan 2, 13-22)
- 11.11. sv. Martin (Lk 17, 20-25)
- 13.11. sv. Anežka Česká (Lk 18, 1-8)
- 14.11. 33. neděle v mezidobí (Mk 13, 24-32)
Světový den chudých
- 17.11. sv. Alžběta Uherská (Lk 19, 11-28)
- 21.11. Slavnost Ježíše Krista Krále (Jan 18, 33b-37)
- 22.11. sv. Cecílie – patronka našeho kostela (Lk 21, 1-4)
- 25.11. sv. Kateřina Alexandrijská (Lk 21, 20-28)
- 28.11. 1. neděle adventní – cyklus C (Lk 21, 25-28.34-36)

V neděli dne 14.11.2021 se uskuteční v kostele sv. Vojtěcha a Cecílie sbírka na účel „Výstavby kaple ve Slavičíně - Hrádku“. Příspěvky je rovněž možné zaslat na sbírkový účet čís. 245743398/0300. Na vyžádání bude vystaven doklad pro daňové účely, tel. 775 709 773. Za podporu předem děkují členové spolku pro výstavbu kaple.

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 300 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v přední části kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat'. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 28.11.2021 na 1. neděli adventní. Uzávěrka bude v neděli 14.11.2021. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!